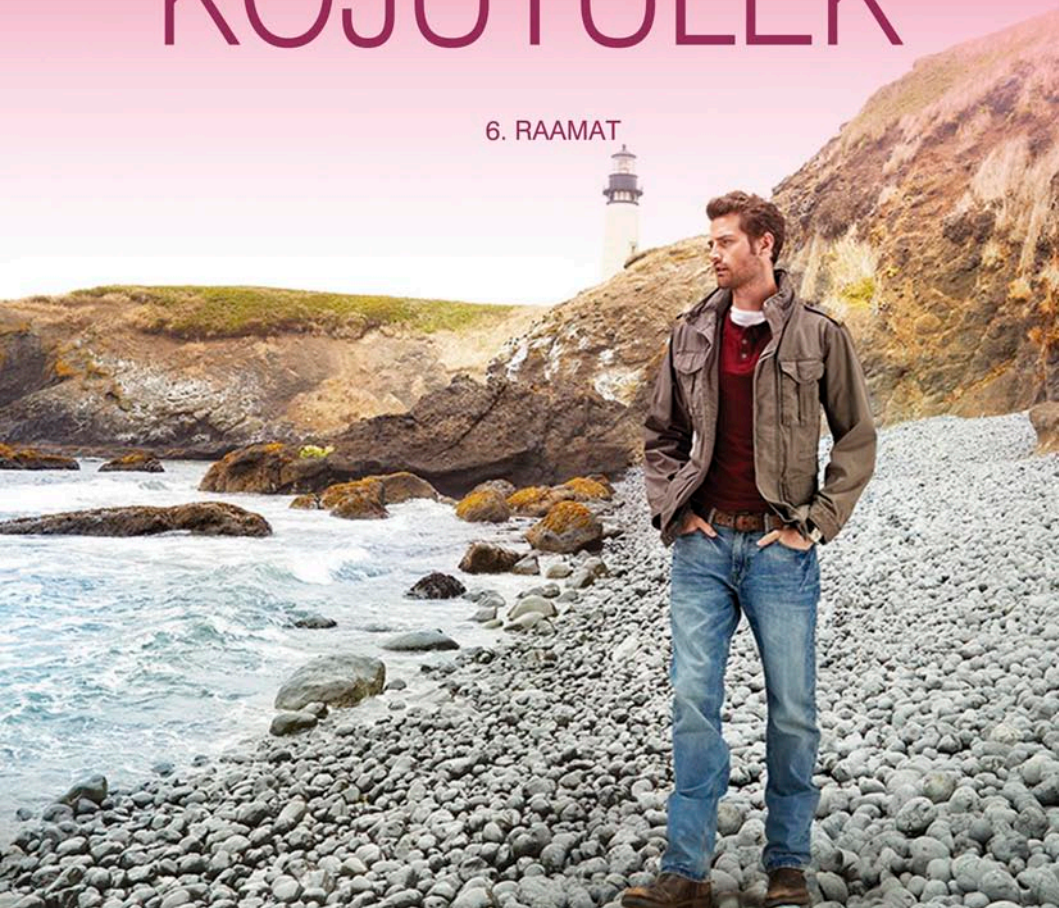

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

KOJUTULEK

6. RAAMAT

Robyn Carr
The Homecoming
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Robyn Carr
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05292515
ISBN 978-9949-25-738-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud
www.ebooks.ee

Üks

Lapsepõlves oli Thunder Point Seth Sileski mängumaa. Isegi tedretähnilise, heledapäise väikese poisiklutina oli terve linn tal peos olnud. Ta jooksis kõige kiiremini, lõi palli kõige tugevamini, viskas kõige kaugemale ja võlus ära ka kõige pahuramad õpetajad. Tema kahel vanemal vennal, Nickil ja Norm juunioril – viimast tunti ka hüüdnime Boomer järgi – oli samuti tore lapsepõlv, aga Sethi kuulsuse vastu ei saanud nad kunagi. Ilusast poisist sai jumaldatud nooruk ning kõige populaarsem ja edukam teismeline – suurepärase hinnetega esmaklassiline sportlane, nägus poiss, hea ja ustav sõber. Tal oli kõik. Ja siis, kahekümneaastaselt, tegi tema elu dramaatilise pöörde ning näis, et kogu tema õnn ja vedamine kadus tuulde.

Või tema isa, Norm Sileski jutu järgi *viskas* Seth kõik tuulde.

Nii et nüüd oli ta tagasi Thunder Pointis, mõne armiga viigastusega, aga ühes tükis. Ja kohe kindlasti vähem tähtsana. Ta oli pärast kaheksateistkümneaastaselt linnast lahkumist palju muutunud ja kui keegi oleks talle viis või kümme aastat varem öelnud, et ta tuleb koju tagasi, oleks ta seda inimest

hulluks pidanud. Aga ometi siin ta oli, ja oma vabal tahtel. Seekord oli tal seljas asešerifi vormiriietus. Ta oli kolmekümne nelja aastane ning võtlus oma uhkuse ja saavutustunde taastamiseks oli olnud pikk ja raske. Seth võttis Thunder Pointi kohaliku šerifijaoskonna Mac McCainilt üle. Temast pidi saama jaoskonna juht, kui Mac asus Coquille'is peakontoris leitnanti kohale.

Seth oli viimase kuueteistkümne aasta jooksul üsna tihti linnas käinud. Ta külastas ema ja püüdis isaga suhelda. Iga kord, kui ta sellesse väikesesse rannikulinna sisse sõitis, üllatas teda see, kui vähe siin kõik muutunud oli. Inimesed muutusid, maajandus muutus, maailm muutus, aga Thunder Point Oregonis näis alati samasugune olevat. Einela linoleum oli vana ja praguinenud olnud juba siis, kui ta oli poisike, täpselt needsamad kiirtoidukohad tegutsesid endiselt, Waylani baar oli endiselt linna ainuke tõeline joogikoht ning tundus, et seal oli aeg seisma jäänud. Waylan hoidis isegi ikka veel ust värvipurgi abil lahti, nagu ta kavatseks seal midagi värvima hakata. Seda ei olnud siiani juhtunud.

Oli septembrikuu teine nädal ja kool oli alles paar nädalat tagasi alanud, nii et õpilased olid endiselt väga optimistlikud ja elevil. Jalgratastel õpilased kippusid tee keskosas sõitma, aga põgus huile politseimaasturilt pani nad kiiresti kõrvale tõmbuma ning sellele järgnes naer ja trikitamine.

Seth märkas Iris McKinleyt, oma naabrit ja lapsepõlvesõpra. Ta sõitis endiselt rattaga kooli, aga nüüd oli tal seljas seelik ja rattakorvis portfell. Kui tuul tema seeliku alla pääses, paljastas see liibuvad musta värvi rattapüksid. Lapsed sõitsid temaga võidu. Koolibussid möödusid temast, lasid signaali ning lapsed kummardusid lehvitamiseks aknast välja. Iris helistas lenksu küljes olevat kella ja lehvitas vastu. Ta viskas pea kuklasse ning naeris, kui üks

bussijuht pikalt signaali andis. Tema naer oli endiselt samasugune metsik ja ohjeldamatu, nagu Seth mäletas. Enne kui naine teda märkas, keeras Seth peatänavalt ära ja suundus tagasi jaoskonda, et auto sinna parkida.

Jaoskond oli üks märkidest, et midagi oli Thunder Pointis siiski muutunud. Coquille'i šerifijaoskond oli linna jaoks alati väga oluline olnud, sest kohapeal ei olnud korrakaitsejaid olemas – kohalik jaoskond oli ainult umbes kümme aastat vana. Kõrvalasuv kliinik oli üsna uus, nii et Seth tegi esimese peatuse seal. Ta astus sisse ja seisis silmitsi kauni naisega, kes seisis vastuvõturuumis. Teda oleks võinud tumedate sirgete juuste ja pruunide silmade tõttu Catherine Zeta-Jonesiks pidada.

„Tere,“ lausus Seth naeratades ja sirutas käe välja. „Mina olen Seth Sileski ja minust saab teie uus naaber. Mac hakkab umbes nädala pärast Coquille'is tööle.“

„Noh, väga meeldiv,“ ütles naine. „Peyton Lacoumette, abiarst. Ja see siin on Devon Lawson, meie kliiniku juhataja. Scott?“ hüüdis ta. „On sul hetk aega?“

Arst tuli kliiniku eesruumi kohalikes rahvarõivastes – teksades ja teksapluusis. „Tere, mina olen Scott Grant. Nii et sina oled see uus mees,“ ütles ta naeratades.

Seth naeris ja sirutas käe välja. „Seth Sileski. Ma ei ole just uus. Ma kasvasin siin üles. Minu isa on Norm.“

„Ära sa räägi. Milline sina neist oled? Ta ütles, et tal on kolm poega ja mitte ükski neist ei ela siin.“

„Mina olen noorim. Olen pärast kolledžisse minekut siin vaid külas käinud.“

„Sel juhul tere tulemast tagasi,“ lausus Scott. „Meil on hea meel sind siin vastu võtta. Ja me oleme Maci üle pagana uhked – ta teeb karjääri.“

„Teda on raske asendada,“ ütles Seth.

„Kas sa tundsid Maci juba varem?“ küsis Peyton.

„Jah, jaoskonna kaudu. Olen teda vist umbes kaheksa aastat tundnud, kuigi töötasime osariigi eri otstes. Tal on väga hea maine. Enne kui kõik minu kätte antakse – kas on vajadusi või probleeme, mis teile muret teevad? Kas ma peaksin midagi teadma?“ Ta naeratas. „Kui teie naaber ja võmm?“

Scott muheles. „Prügipäev on kolmapäev ja prügikastid on äride taga põiktänavas. Muu osas pean järele mõtlema.“

„Prügi,“ sõnas Seth. „Hea teada. Las ma küsin nii – kuidas te linna noortega läbi saate? Kas on probleeme, millest peaksin teadma?“

Scott raputas pead. „Ma pidin paarile pöörasele North Bendi kiirabis õmbelusi tegema – ühel täiskasvanuteta peol läks kakluseks. Viimase aasta jooksul ei ole ma Thunder Pointis ühegi halvast käitumisest tingitud vigastusega tegelema pidanud. Mac tegeles paari kiusajaga, enne kui ma kliiniku avasin, aga ma ei tea selle üksikasju. Minul pole midagi erilist ette tulnud ja siinsed noored on keskmisest paremad.“

„Suurelt osalt tänu rangetele vanematele,“ ütles Seth. „Ja uudishimulikele linnaelanikele.“

„Kas sul on teismelisi lapsi?“ küsis Peyton.

Mees raputas pead. „Ma ei ole abielus ja mul pole lapsi, preili. Ma pärin teismeliste kohta, sest püüan uuest kohast selget pilti saada. Linn ise ei ole minu jaoks uus, aga inimesed küll – näod on kuuteistkümne aastaga muutunud. Praegu viin ma Maci abil end asjadega kurssi ning osa sellest on enda tutvustamine ettevõtjatele. Poed ei ole eriti muutunud, aga omanikud, juhatajad ja töötajad küll.“ Ta vaatas üle õla einela poole. „Me käisime pärast kooli seal ja kuuldavasti on Stu endiselt koha omanik ja kokk, aga nüüd on Gina põhiline ettekandja. Kui ma väike olin, oli selleks Gina ema.“

„Ja nüüd on Carriel siin kõrval deli ning tema pakutud võileibadest ja valmistoitudest ei ole võimalik paremaid leida,“ lausub Peyton. „Ma pole juba ammu ise süüa teinud.“

„Ma astun läbi ja ütlen neile mõlemale tere.“

„Aga Cliffhanger’s?“ küsis Peyton. „Kas Cliff oli selle koha omanik, kui sa laps olid?“

Seth raputas pead. „Tema isa ehitas restorani umbes kaks-kümmend viis aastat tagasi. Ma ei tea, millal Cliff ohjad enda kätte võttis. Millalgi pärast minu lahkumist. Cliffi perele kuulub sadama ümbruses palju maad. Mu isa ütles kunagi, et see koht ei jää siin iialgi püsima – see on linna jaoks liiga peen.“

„See on peaaegu igal õhtul inimesi täis,“ lausub Scott. „Sinna minnakse, kui tahetakse laudlina näha.“

„Ma olen seal üks või kaks korda käinud,“ sõnas Seth. „Hea toit, mõnus õhkkond. Kuulge, tore oli teie kõigiga tutvuda.“ Ta tõmbas visiitkaardi välja. „Ma jätkan ringkäiku, aga siin on jaoskonna ja minu isikliku mobiiltelefoni number. Kasutage seda vabalt.“

Peyton naeris ja võttis kaardi vastu. „Mind ajab nii naerma, kuidas kõik oma mobiilinumbrit jagavad! Kõik teavad Scotti ja Maci ja nüüd ka sinu oma. Ma olen harjunud suurlinnaga, kus seda kunagi ei tehta.“

Arst pani käe oma abilise õlgade ümber ja kallistas teda. „Mul on tema mobiilinumbrist olemas ja õige hinna eest võib mind veenda seda sulle andma. Seni helista lihtsalt mulle, kui vaja. Ja mina helistan sulle.“

„Kuule, kui see on minu linn, siis ma *tahan*, et mulle probleemi korral helistataks. Mind saab kätte kolmel viisil: jaoskonnast, mobiililt või hädaolukorras hädaabinumbrilt. Hädaabinumbrile helistades ei lähe kõne kunagi kõneposti ja valves olev asešerif reageerib kohe. Äрге kõhelge.“ Ta naeratas ja saluteeris. „Nägudeni.“

Seth läks einelasse, et Ginale tere öelda. Nad olid lapsepõlves teineteist tundnud, aga nad ei olnud samas klassis käinud ega ühes seltskonnas liikunud. Võis kindlalt väita, et ta tundis Carrie paremini. Carrie ja tema ema Gwen olid aastaid sõbrannad olnud.

Pärast põgusat külaskäiku Gina juurde läks ta Waylani baari. Pagan teda võtku, kui need ei olnud needsamad vanapoisid, kes olid siin istunud eelmine kord, kui ta oli oma kümme aastat tagasi sealt läbi astunud.

Ta suundus lillepoodi, millel oli endiselt sama nimi, kuigi omanik oli üsna uus. Kauplus Kaunid Õied oli kuulunud tema naabrile, üksikemale ja Gweni heale sõbrannale Rose McKinley. Rose'i ainuke laps Iris oli lapsepõlves Sethi parim sõber olnud. Iris oli poe maha müünud paar aastat pärast ema insulti. Seejärel, pärast paari aastat hädisust, oli Rose surnud.

Seth rääkis oma emaga vähemalt kord nädalas, tavaliselt sagedaminigi, ja ema hoidis teda linna sündmustega kursis. Rose'i surm oli Gwenile rängalt mõjunud – nad olid ühealised. Rose oli liiga noorelt surnud ja Gwenil oli seetõttu tunne, et talle pole enam palju aega jäänud. Nüüd oli Gwen kuuekümne viie aastane.

Norm oli seitsekümmend kaks ning niisama pahur ja lepitamatu nagu alati. Ta oli küll aastakümneid talle kuulunud tankla maha müünud, aga pensionile ei jäänud. Ta töötas endiselt uue omaniku heaks. Gwen tahtis osa rahast ja pensionipõlvest kulutada lõbutsemisele, reisimisele, võib-olla paarile kruiisile, aga Normi ei huvitanud see vähimalgi määral. Seth ei saanud üldse aru, miks peaks Gwen tahtma selle vana lollpeaga koos vaba aega veeta. Tal oli emast kahju, et ta pidi oma viimased aastad istuma samas väikeses linnas, lõbustuseks vaid kirik, kaardimängud ja bingo, igatsedes oma parima sõbranna Rose'i järele.